

Jeg må af forslaget læse, at Kristeligt Folkeparti mener det sidste. Det giver anledning til mange etiske overvejelser, og vi er mange, der er bekymrede over den udvikling, vi ser i disse år, hvor fødselslægerne tilsyneladende sætter alle teknologiske ressourcer ind på at få også de helt ekstremt tidligt fødte til at overleve, også selv om al erfaring viser, at omkostningerne for mange af disse børn kan være meget alvorlige. Om det er en ønskværdig udvikling, må give anledning til mange overvejelser, også af etisk karakter.

Vi må tænke os nøje om, inden vi indfører alt for stive og ufravigelige regler – regler, som måske kan give os selv bedre samvittighed. Vi føler vel alle, at de meget sene aborter er en løsning, som ikke er ønskværdig, og derfor kunne det være fristende at sætte ufravigelige regler med en fast grænse. Men vi kunne også vælge det, som, indrømmet, er meget vanskeligere, nemlig at erkende, at menneskelivet ikke altid kan sættes på fastlagte formler eller indpasses i firkantede systemer, at tilværelsen indimellem former sig sådan, at vi står over for valg mellem løsninger, hvor ingen af dem er optimale.

Det gælder på flere områder i tilværelsen, og det gælder i høj grad, når vi skal tage stilling til sene aborter. Derfor er praksis allerede i dag, at der kræves stadig tungere og vægtigere grunde, jo senere i graviditeten abort kommer på tale.

Sætter vi faste grænser uden dispensationsmulighed, gør vi vel tilværelsen lettere for os selv som politikere og vel også for det sundhedspersonale, som er involveret i at udføre aborter, men prisen bliver betalt af de relativt få kvinder, hvor der faktisk er vægtige grunde også for en sen abort, og af en del af de børn, der bringes til verden.

Som det fremgår af de synspunkter, jeg har fremført her, kan vi ikke støtte forslaget, men vi deltager meget gerne i den videre debat om abortlovgivningen, og vi er glade for tilsagnet om, at ministeren vil sende et forslag ud allerede i foråret til en bred høring. Vi har alle brug for en bred offentlig debat om dette vanskelige tema.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg kan kun medgive den socialdemokratiske ordfører, at vi trænger til en bred offentlig debat om det, men jeg vil dog også sige, at jeg synes, vi rent faktisk har haft det. Der har i hvert fald været megen debat om det, både på bag-

grund af Det Etske Råds rapport i sin tid og på baggrund af især jordemødre, der har forsøgt at rejse en bred debat om netop det her tema.

Det, der bringer mig på talerstolen, er, at fru Dorte Bennedsen lægger vægt på, at her er vi inde på et lægefagligt område, som det kan være svært at regulere ved lov. Noget nær sådan tror jeg fru Dorte Bennedsen formulerede det indledningsvis, og det vil jeg gerne koble sammen med, at fru Dorte Bennedsen taler om, at en fast grænse, som Kristeligt Folkeparti ønsker det, har en pris og det er en pris, der betales af kvinden.

Dér vil jeg godt spørge: Hvor ser fru Dorte Bennedsen fosteret henne i hele den her sammenhæng, det barn, som det jo også dybest set drejer sig om? Der er ikke bare læger involveret i det her, der er ikke bare en kvinde involveret, der er faktisk også et barn involveret, som, hvis det var født for tidligt, ja, så var det et barn, men hvis det bliver en provokeret abort, ja, så omtaler vi det som et foster. Men hvor er fosteret, hvor er barnet henne i denne her sammenhæng?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Ja, der er et foster, et barn, og en del af dem kommer også til at betale prisen. Det viser erfaringen jo. Vi hører selvsagt – og godt for det – om de gange, hvor de ekstremt tidlige fødsler går godt. Vi hører ikke så meget om de tilfælde, hvor det går absolut lidet ønskværdigt.

Der er ikke nogen lette løsninger på dette her, men jeg føler, at mit ansvar kommer jeg for let om ved, hvis jeg bare siger, at her er en grænse, så har jeg min samvittighed i orden, og ikke spekulerer på dem, der i disse meget vanskelige valg skal betale prisen for min beslutning om en fast grænse, ingen dispensation.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Det var godt at få uddybet, at fru Dorte Bennedsen også erkender, at der er et foster, der betaler prisen i denne her sammenhæng. For jeg mener jo, at man så må stille sig selv det spørgsmål, uanset om man vil have en fast grænse eller ej – og det kan vi godt diskutere – om dog så ikke fosteret, der også betaler en pris i denne her sammenhæng ifølge fru Dorte Bennedsen, på en eller anden måde må nyde en form for retsbeskyttelse.